

ΠΟΙΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΙΚΗΝ

ΜΑΝΟΥΘΑ Β' ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Θέλε μὲν εἰς ἔσχατον τῶν καλῶν ἐλθεῖν,
γίνωσκε δὲ ἀδύνατον τὴν ἔφρουν ταύτην
οὔσαν καὶ μὴ ἀθύμει
τρέχων μὲν, οὐκ ἐφικνούμενος δέ.

Tu metam pete nobilem,
quamvis tangere non potes ;
cursus dirige fortiter
quo non pervenies, tuos.

ΕΙΣ ΡΩΜΑΝΟΝ ΜΕΛΩΔΟΝ Βυζαντινὸν δίστιχον

Ὁ συγχορευτὴς τοῦ οὐρανοῦ τῶν ἀγγέλων
καὶ γῆθεν ἄδει τοὺς ἐκεῖ μελωδίας.

Immiscet ille se choris celestibus
ac dum stat in tellure fit cantor poli

ΣΥΜΕΩΝ Ο ΝΕΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ἡ γὰρ ἀπλότης τῶν ἡμετέρων λόγων
ἔργῳ κέκτηται τὴν ἀληθῆ σοφίαν
Θεῶ πλησιάζουσαν.

Sermo valuit assequi noster rudis
veram, propinquat quae Deo sapientiam.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΠΤΙΚΟΥ ΚΑΤΑ ΘΩΜΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Εἴ τις τὰ πάντ' ἔγνωκε κάξελέγχεται,
μὴ γνούς ἑαυτὸν ἐνδεὴς πάντων ὕδε.—

— Τὸν ζῶντ' ἀποστραφέντες, ὅς παρὼν κυρεῖ,
διδασκάλοισι χρῆσθε τοὺς τεθνηκόσιν.

Ο ΘΝΗΣΚΩΝ ULRICH VON HUTEN ΦΘΑΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ UFENAN

(Π. Κανελλοπούλου, Ἱστορία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος, III. 151)

Καλῶς σὲ βρῆκα ποθητὴ μου Ἰθάκη
Περιπλανώμενος Ὀδυσσεὺς εἶμαι κ' ἐγώ.

Ut feliciter hanc devenio insulam,
speratos Ithaces ceu peterem locos
quo convertit Ulixes
lassus iam pelago vatem.

ΚΛΕΠΤΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ (Ἐκ τοῦ Pulci)

Ἐν ἔστι τοῦμόν καὶ τὸ σόν, δοκεῖν ἐμοί,
ἐπεὶ κατ' ἀρχὰς ἦλθε πάντ' ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Meum teumque res paris esse arbitror
dedere quoniam cuncta principio dei.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ (Ἐκ τοῦ Boiardo)

Ἄρης μὲν ἡδὺς ἀνδρὶ φιλοτιμουμένῳ,
Ἐρωτι δ' ἐντροφῶσιν ἀστεῖοι τρόποι.

Cordi superbo Mars placet, culto
— Venus.

Οὐ πᾶσι ταῦτὸ προσφιλές, χαίρουσί τε
οἱ μὲν κρίνοισιν, οἱ δὲ τῇ ῥόδῳ φυῆ.

Diversa sequimur : lilium hic, alius
rosam.

ΕΙΣ CHAMPOILLION

Οὗτος ἀσημάντοις χαράγμασιν ὥπασε φωνὴν
ὥστ' αὐτάς σιγᾶν μηκέτι Πυραμίδας.

Hic vir inexplicitis vocem invenit addere signis
perdat ut arcanum Pyramis ipsa suum.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ τοῦ ΡΑΟΛΟ ΓΙΟΒΙΟ εἰς ΡΙΕΤΡΟ ΑΡΕΤΙΝΟ

"Ἀπαντας ἀνὴρ ἔλεγε πλὴν Χριστὸν κακά,
ὡς οὐκ ἐκεῖνον, ὅστις ἐστίν, ἱστορῶν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

Τὴν ἀθάνατον ἡμῶν γλῶσσαν, ἦν καὶ καὶ Θεοὶ
θὰ ἐλάλουν, ἂν ἔχρηζον ἀνθρωπίνης λαλιᾶς.

Si sit dis hominum modo loquendum,
lingua credo loqui placere Graeca.

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ (Διγενῆς Ἀκρίτας)

Δὲ χάνομαι στὰ Τάρταρα,
μονάχα ξαποσταίνω·
στὴ ζωὴ ξαναφαίνομαι
καὶ λαοὺς ἀνασταίνω.

Non Tartareis teneor somnis :
requiem carpo, dum vitali
redditus aurae Lethe doceam
mersas pridem surgere gentes.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ

Καὶ μὲ τὰ χίλια βάσανα πάλι ἡ ζωὴ γλυκειὰ 'ναι,
Κι' ὅποιος τὸ θάνατο ποθεῖ, πρέπει τρελλὸς γιὰ νᾶναι.

Hanc mala mille gravant vitam, sed vivere dulce est,
nec viri vecordi tu, Libitina, places.

ΑΛΕΞΑΝΡΟΥ ΠΑΛΛΗ

"Ἦσουν τῶν σπλάγχχνων μου ἡ χαρὰ
ὀχτῶ καὶ δέκα χρόνια·
μιὰ μόνη μ' ἔθλιψες φορὰ,
ὅμως μὲ θλίψη αἰώνια.

Quot fuerat annos gaudium haec mei
cordis·
Semel dolore percudit - sed aeterno.

"Ἐρχεται πάντα ἡ ἀνοιξη κι' ἀνθίζουν τὰ λουλούδια
ἀγχοῦνε τ' ἀηδονιοῦ ξανὰ τὰ χαρωπὰ τραγοῦδια.
Σὰν πάντα τὰ πάντα ξανὰ καὶ ξανὰ
μὰ ἡ νιότη σὰν φύγει ξανὰ δὲν γυρνᾷ.

Ver redux flores novat usque, cantu
rursus oblectat Philomela silvam :
te nefas ullo est revocare in aevo
rapta Juventas.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ

Σὰ μ' ἀρπάχτηκε ἡ χαρὰ,
ποὺ χαιρόμουν μιὰ φορὰ
ἔτσι σὲ μιὰν ὥρα
μὲς σ' αὐτὴν τὴν χῶρα
ὅλα ἀλλάξαν τώρα.

Raptum ubi mihi gaudium,
quod gavisus eram prius,
me mutavit in his locis
una funditus hora.